стор.2

УРОКИ ВЕЛИКОГО ПЛУГАТАРЯ

…Якщо наші плуги притупилися, є горнила благодаті Святого Духа, які допоможуть відточити леза!

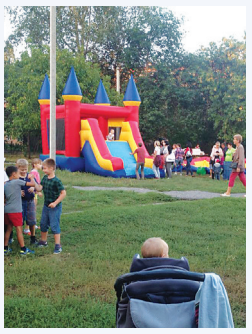

стор.3

ЄВАНГЕЛІЯ ДІТЯМ

Усі наші локації просякнуті духом Євангелії. Діти можуть пострибати на батуті і водночас почути про Бога.

стор.6

ВІРНИЙ ПОКЛИКАННЮ

Кожній людині потрібно зрозуміти: хто я в Богові, куди й навіщо мене покликав Бог.

ГОЛОС НАДІЇ

ТИ, ГОСПОДИ, НАДІЯ МОЯ…

№8 серпень 2019 | виходить з лютого 1991 року | voice.org.ua

конференція

«РОЗОРЮЙТЕ ЦІЛИНУ!»
XXII КОНФЕРЕНЦІЯ МІСІЇ «ГОЛОС НАДІЇ»

17 липня 2019 року в селі Олександрія стартувала XXII конференція «Голосу надії», яка ознаменувала 29-й рік офіційного служіння місії. Зустріч місіонерів під гаслом «Розорюйте цілину!» зібрала понад 350 чоловік, і вже вкотре проходила на базі християнського табору «Беріз-ка». На відкритті конференції служив Третій молодіжний хор «Церкви Христа Спасителя» (м. Луцьк) та гурт «Левит» (м. Луцьк).

ДЕНЬ 1

Директор місії Микола Синюк привітав гостей конференції й озвучив деякі статистичні відомості зі служіння місії. Сьогодні в ній працює 440 місіонерів, які охоплюють благовістям 375 населених пунктів у 15 регіонах України, 13 регіонах Росії, у Казахстані, Болгарії, Польщі, Боснії та Герцеговині, Хорватії, ОАЕ. Засновано понад 230 церков. Збудовано або переобладнано 151 дім молитви. Працює 200 недільних шкіл (близько 3000 дітей). Ведеться співпраця з 139 навчальними закладами. Працює 5 періодичних видань, 4 радіопередачі, 4 телепередачі. Функціонують 12 центрів реабілітації для алко- та наркозалежних. Ведеться праця в 6 сиротинцях. Проповідується Євангелія в 31 в'язниці.

Микола Синюк зачитав письмові звернення від старшого єпископа УЦХВЄ Михайла Паночка, місіонерки та меценатки Джін Маккроцкі, передав усні привітання координатора Європейського братерства п'ятидесятників Раулі Лехтонена та інших служителів.

Вітальне слово виголосив старший пресвітер Хмельницької області Ростислав Мурах: «Хочу вам сьогодні побажати те, що побажав одного разу Бог Своєму слузі: «Будь мужній та відважний!» Потім Господу здалося, що Він надто м'яко сказав, і Він повторив: «Тільки будь дуже сильний і відважний!» Я бажаю цього вам, бо знаю, що коли результату довго не видно, то руки опускаються».

Вітав конференцію пастор-благовісник Олександр Попчук. «Я молюся за місію «Голос надії», — сказав він. — У Посланні до коринтян сказано: «Будьте міцні, непохитні, збагачуйтеся в ділі Божому, знаючи, що ваша праця не марна перед Господом». Є рівень християнських традицій, на якому перебувають багато людей і більшого не шукають. Наступний рівень — місіонерський, коли серце горить для Бога… Але є ще один рівень, який характеризується в Писанні такими словами: силкуйтесь, старайтесь, шукайте, наблизьтесь, ревнуйте, досягайте… У своєму служінні ми завжди хочемо більше сили Божої й помазання. Тож — шукаймо! За кожне зібрання я молюся, прошу чистої ясної думки, прошу, щоб люди відгукувалися на заклик, щоб отримували зцілення та звільнення. І ви знаєте, що я маю це все у своєму служінні».

Продовження на стор.4

з'їзд

«ШУКАЙТЕ ПЕРШ ЗА ВСЕ ЦАРСТВА БОЖОГО»
IX МОЛОДІЖНИЙ З'ЇЗД ХВЄ ВОЛИНІ

Продовження на стор.2

7-11 серпня 2019 року поблизу с. Карасин Маневицького району Волинської області, проходив IX з'їзд християнської молоді. Його гаслом став вірш із Євангелії від Матвія, 6:33: «Шукайте перш за все Царства Божого і Його праведності, а це все вам додасться!»

Серед соснового лісу біля озера Тросне розмістилося справжнє наметове містечко з населенням 1050 молодих людей — це ті, які проживали тут постійно. А за всі дні з'їзду зареєструвалися 1750 чоловік. Молодь приїхала з усіх куточків Волині і навіть із сусідніх областей. Кожна церква «будувала» свій невеличкий табір. Посередині стояв великий намет, в якому проходили зібрання, молитви та семінари.

Відкриття з'їзду розпочалося в середу о 19 годині. Розпочалося воно з рясного дощу! Але він не став перешкодою для богослужіння. Цього вечора співом служив хор із церкви Віфанія, м. Луцьк. Ігор Панфілов, завідділу молодіжного служіння у Волинській області, звернувся до молоді словами девізу. Він закликав правильно розставити пріоритети в житті: «Найперше, ми повинні шукати Господа, а все інше — другорядне. Шукати — це завжди витрачати час. Те, на що ми витрачаємо час, і визначає наші цінності». Служитель побажав молоді благословення на весь з'їзд, щоб кожен повернувся додому з правильними цінностями.

Пресвітер церкви с. Карасин Михайло Ковальчук був радий вітати гостей на березі рідного озера і закликав прикласти зусилля, щоб прославити Бога на цьому місці.

проповідь

УРОКИ ВЕЛИКОГО ПЛУГАТАРЯ

Хочу підбадьорити себе й вас і сказати, що вистачить цілинних земель до останнього стуку серця в наших грудях. Прочитаємо уривок з Божого Слова: «Бо так каже Господь мужам Юди та Єрусалиму: Оріть собі на цілині, і не сійте в тернину!» (Єр.4:3).

Бог знає, як промовити до кожного з нас — до тих, хто втомився, хто зазнав втрат, хто розчарувався, хто напрацювався… «Бо так каже Господь мужам Юди та Єрусалиму…» — мужам Сумщини, Івано-Франківщини, Дніпропетровщини, Волині… Що Він каже? «Оріть цілину і не сійте в тернину».

Поговоримо спочатку про те, чого не треба робити, — сіяти в тернину. Ви пам'ятаєте притчу Ісуса Христа про сіяча, про зерно, яке упало в різну землю — при дорозі, на кам'янистий ґрунт, у тернину. Результат один — нуль урожаю. Тільки добра земля дала плід. Що це слово означає для нас? Сіяти в тернину, сіяти просто так — це порушення аграрної технології, яка передбачає обов'язкову попередню підготовку: викорчовувати, збирати каміння, розорювати… Поле має готуватися. Трата часу, трата насіння, трата коштів, трата здоров'я — це сівба в тернину. Безрезультатно. Як казав апостол Павло, це те саме, що бити повітря: «Тож біжімо не так, немов на непевне, борімося не так, немов би повітря б'ючи».

Тернина, пояснює Ісус Христос, — це життєві клопоти, турботи світу, омана багатства, розкоші. І туди не треба сіяти! А вам не здається, що іноді ми сіємо рік і два, і п'ять — у тернину. І перелогами стають багато церков. Бо там все це є — омана багатства, марноти… Риторичне питання: що сьогодні легше — «ловити» людей у світі для спасіння, чи «ловити» в церкві для служіння? Багато братів погоджуються, що в церкві — важче. На жаль, іноді терном стають наші церковні лави…

І далі Бог говорить про нові землі — цілину. Поговоримо про те, де і як нам потрібно розорювати. Розорювати — означає починати нову справу. Ісус Христос — Великий Плугатар, який зійшов із небес на земну цілину. Перша борозна — найскладніша, найвідповідальніша, від неї залежить уся подальша праця. І Божий Син достойно її проклав, Його плуг мав форму хреста — щоб розорати «аж до краю землі».

А потім пішли інші — були апостоли Павло й Петро, і Тит, і Андрій Первозваний, який, за переданнями, розорював цілину на території сучасної України. Перестрибнемо через кілька століть. У XVIII віці Хадсон Тейлор став розорювати континентальний Китай. Понад 500 нових служителів-китайців, 800 місіонерів — нечувана цифра на той час. Вільям Керрі розорював Індію, і його плуг мав форму друкарського верстата. Знаючи шість різних мов, він використовував це для поширення Євангелії. За час його служіння понад 30 млн. індусів отримали перекладене друковане Боже Слово. Методами його керівництва ми користуємося до цього дня. Вільяма Керрі справедливо називають батьком сучасних місій.

Погляньмо сьогодні: якої форми мій плуг? Де я гострий для Господа? Де моя цілина? Де моя Африка? Де мій Сибір? Цілина може бути в сусідньому селі, у сусідньому регіоні, у сусідній країні… Але основне питання — як розорювати? Яким чином? Яким інструментом?

Зауважмо декілька принципів розорювання, які застосовував Господь Ісус Христос. Він був піонером, Він поклав початок, показав напрямок. І апостол Павло радить далі розорювати, «дивлячись на Начальника й Виконавця віри». Ми маємо йти по Його слідах. А «хто кладе свою руку на плуга та назад озирається, не надається до Божого Царства!» Назад шляху немає. Ти можеш це зробити, стати першовідкривачем нових земель для Ісуса Христа! Як казав Девід Лівінгстон: «Господи, куди-небудь — аби вперед!»

Перше, що зробив Божий Син, починаючи проповідувати Небесне Царство, — вибрав Дванадцятьох. При всій Своїй всемогутності Він розумів, що одним плугом не можна розорати цілину Землі. Потрібна команда! Дванадцять, потім Сімдесят — це люди, яких Він залучив, надихнув Своєю мрією.

Другий крок — Він дав їм владу. Що це означає? Коли в єрусалимській церкві почалися певні проблеми, апостоли сказали: «Виберіть з-поміж себе…» Ділитися владою не так просто. Це приносить багато непорозумінь, іноді провокує поділи. Але апостоли поклали на них руки й благословили. Не бійтеся, дайте владу й дайте повноваження,

як це робив Господь, як це робили Його послідовники.

По-третє, Ісус мав план-мінімум. Це той план, у якому Він хотів брати особисту участь. Коли Спаситель обрав Сімдесятьох, то послав їх по двох (двокорпусний плуг — оптимальний мінімум для розорювання). 70 ділимо на 2, виходить 35 населених пунктів — це і був план-мінімум Ісуса Христа. Це були саме ті міста й села, куди Він Сам хотів іти. Минуло 30 років нашого служіння, і я запитую: «Господи, а ті місця, куди йшли місіонери, куди ми рекомендували… А Ти — хотів туди йти?» Має бути чіткий план. Буде виконано тільки те, що заплановане й продумане. Не відбудеться того, що не буде записане у вашому календарі.

Четвертий крок. Потрібен не тільки план-мінімум, а й стратегічне завдання. Цілиною був цілий світ, тому Ісус Христос сказав учням: «Ідіть по цілому світу, та всьому створінню Євангелію проповідуйте!» А це вже стратегія. Стратегічне завдання Божого Сина — те, що ми сьогодні називаємо Великим Дорученням.

П'ятий крок. Спаситель виявив ресурс, необхідний для реалізації завдання, без якого неможливо виконати такий обсяг роботи. Він сказав: «Не відходьте з Єрусалиму, а чекайте обітниці Отчої… Ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і будете Моїми свідками…» Нам потрібно працювати і на цій цілині: на цілині Божого Слова й віднаходити там перлини для себе й для Церкви. На цілині стосунків зі Святим Духом — занурюючись у Нього. Не просто — молитва на інших мовах. Не тільки — до кісточок, як у видінні Єзекіїля. Святий Дух поступово вестиме нас на глибину, якщо ми будуватимемо стосунки з ним.

І шостий — останній крок. Був момент, коли Ісус Христос сказав учням: «Краще для вас, щоб Я пішов». У кожного служителя буде час, коли потрібно це сказати. І це важливо зробити вчасно.

Скористаймося цими принципами, які лишив нам Божий Син — формуймо команду, наділяймо її повноваженнями, продумуймо план-мінімум, виробляймо стратегію, виявляймо ресурс Божої благодаті та уміймо вчасно відійти вбік.

Розорюймо цілину! Ми перед Богом. Якщо лемеші наших плугів притупилися, є горнила благодаті Святого Духа, які допоможуть розігріти й відточити леза!

Микола СИНЮК

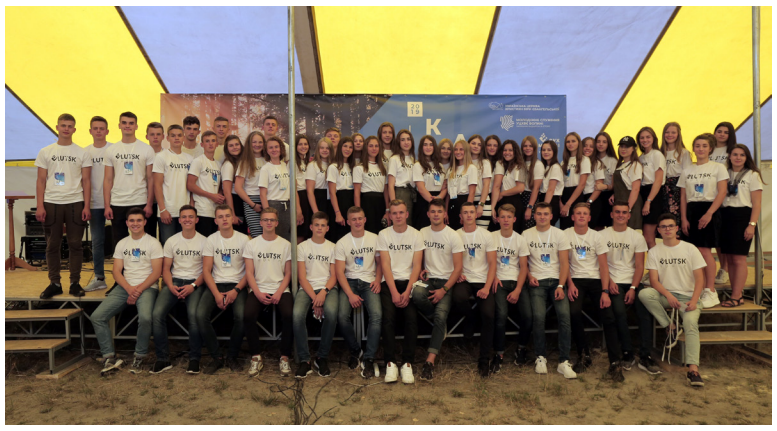

з'їзд

IX МОЛОДІЖНИЙ З'ЇЗД ХВЄ ВОЛИНІ

Заступник старшого пресвітера у Маневицькому регіоні Анатолій Тарасюк закликав молодь бути бадьорими та міцними. Він зачитав з 1Хр. 4:10 і зауважив: «Ябец просив дещо у Бога, і Він послав йому те, чого він просив. Молодь, просіть у Бога благословення на з'їзд — і Він пошле!»

Зі словами привітання звернулися пресвітер церкви «Віфанія» м. Луцьк Микола Синюк та єпископ Степан Веремчук.

Завершальну проповідь виголосив старший пресвітер Волинського об'єднання церков ХВЄ Михайло Близнюк, який подякував оргкомітету за організацію з'їзду та закликав усіх використати час, щоб духовно збагатитися.

У четвер зібрання розпочалося о 10:00 зі співу гурту церкви «Віфанія». Основним спікером дня був учитель Олександр Попчук. На ранковому зібранні він проповідував про праведність, мир і радість, які повинні бути в серці християнина, і їх бачать оточуючі. А по обіді виклав семінар про хрещення Святим Духом. Він наголосив, що хрещення Святим Духом дуже потрібне. Коли людина має Дух Святий, вона знає, бачить, отримує відкриття, пророкує. Після семінару Олександр Попчук, Володимир Москвич та інші служителі молилися за тих, хто бажав отримати хрещення Святим Духом.

Вечірнє зібрання цього дня було особливе тим, що співав об'єднаний хор Маневицького району. Але це був не просто хор, а дві табірні команди, які працюють на Маневиччині. З'їзд відвідали гості з Рівненщини — старший пресвітер області Олександр Коток та лідер молоді Віктор Давидюк. Олександр Адамович проповідував на основі Ів.10:10 «Я прийшов, щоб ви мали життя, і подостатком щоб мали». Він наголосив на тому, що необхідно дбати про Божу присутність, яка змінює людину і дозволяє правильно бачити.

Третій день почався зі співу гурту «Левит» з «Церкви Христа Спасителя» м. Луцьк. Разом із гуртом з'їзд відвідав і пресвітер Ігор Скоць. Він закликав молодь свої молоді роки інвестувати в майбутнє, адже саме в юності формується більшість звичок людини.

Основним спікером дня був заввідділом освіти УЦХВЄ Віктор Вознюк. Назва його ранкової промови була сформульована як «Ліхтар серед білого дня». Цим ліхтарем служитель назвав світло самоправедності — досягнення богоугодного життя власними силами. Людина може здобути праведність тільки через Христа (Рим.5:19). Справжнє ж призначення ліхтаря — світити в темряві. Ісус Христос дав християнам доручення, яке записане в Мт.28:19-20, тому основна ціль Церкви — благовістя. Це і є ліхтар, який використовується за призначенням.

Також Віктор Вознюк виклав семінар на тему: «Впливай, але не згоряй». Він назвав 10 причин, які можуть призвести до вигоряння в служінні: неправильне озуміння поняття «горіти»; децентралізація в служінні — коли християни запалені більше служінням, аніж Тим, кому служать; перебування не на своєму місці; відсутність планування; відсутність динаміки в служінні; замкнутість у собі; випробування в служінні; справа понад силу; відсутність делегування повноважень; відсутність відпочинку.

На вечірньому зібранні співав хор із м. Володимир-Волинський. Віктор Вознюк проповідував на тему: «Ліки від депресії» Він порадив молоді такі ліки від депресії: концентрація на виконанні бажань Бога; роздуми над Законом (Пс.1); правильне завантаження (роздумування про Бога на початку дня); прославлення Бога; молитва; надія на Господа, а не на свій розум; захоплення творінням; 8) інформаційний піст; благовістя собі.

Проповідували служитель з Єкатеринбурга Леонід Бак та пастор із с. Благодатне Володимир Вронський.

На суботньому зібранні проповідував Юрій Ковальчук із міста Нововолинськ та заступник старшого пресвітера у Любешівському регіоні Петро Карпович.

Завершальну проповідь виголосив старший пресвітер УЦХВЄ Михайло Паночко, який зазначив, що головними атрибутами Царства Божого є Цар, Закон та силові структури. Приймаючи Ісуса Христа, людина приймає Царя Царів, Який приносить мир. Закони Царства — записані в Біблії. Силові структури — зусилля, які необхідно прикласти для поширення Божого Царства.

Після обіду був час запитань та відповідей зі старшим єпископом. Відразу після цього почався «Час талантів».

На вечірньому зібранні співав молодіжний хор з с. Седлище. Єпископ Володимир Величко представив місіонерів, які працюють у районах Волинської області. Це молоді люди, через відданість яких Бог робить справжні чудеса на Волині.

Недільне ранкове богослужіння зібрало ще більшу кількість людей, ніж зазвичай. Служив гурт братів Радковичів із с. Раків Ліс. Василь Мигас, місіонер із Неаполя, закликав до молитви. Ранкове зібрання проходило у незвичному форматі — у вигляді панельного обговорення актуальних для молоді питань. Ведучий ставив питання, а відповідали єпископ Микола Синюк, пастор Анатолій Тарасюк, Ігор Панфілов та його заступник Олександр Думич. В кінці Анатолій Романович підвів до заключної молитви, закликаючи молодь мати одні думки, одне бажання, один дух. Після цього молодь мала вільний час. Дехто уже готувався до від'їзду.

Заключне зібрання розпочалося о 17 годині. Співом служили хор та гурт із смт Торчин. Проповідували пастор Віталій Кузьмук, місіонер Іван Білик та Сергій Шишпарьонок. Останню проповідь виголосив Микола Синюк. Микола Петрович закликав молодь до місіонерської праці в Україні та в Європі. На заклик вийшло багато молодих хлопців та дівчат.

З'їзд завершився словами вдячності організаторам та усім, хто доклав зусиль, щоб він відбувся. Молодь ще довго прощалася. Збирали речі й роз'їжджалися по домівках аж до пізньої ночі.

Неля ОНІЩУК

з місіонерських полів

НЕСЕМО ЄВАНГЕЛІЮ ДІТЯМ

Ми вже певний час працюємо на Сумщині — на північному сході нашої благословенної країни. Працюємо в різних напрямках. Тепер велику увагу приділяємо роботі з підростаючим поколінням. І я хотів би трохи розповісти про цей напрямок роботи, у якому ми бачимо Боже благословення.

Розпочинали цю роботу з мінімальним набором інструментів та інвентарю. Починали з того, що приходили у двори й проводили з дітьми ігри, розіграші, а потім розмовляти з ними. Ми помітили, що це має відгук у дітей, які збиралися довкола нас великим групами, збігаючись із оточуючих будинків.

У міру зростання нашої активності Бог почав благословляти нас різноманітним інвентарем. Тепер завдяки Богові та небайдужим людям ми маємо надувні батути, гірки, апарат для виготовлення солодкої вати. І можемо робити цю справу з більшим масштабом і більшим розмахом.

Які переваги всього цього? По-перше, плюси в тому, що ми робимо це безкоштовно, на противагу іншим громадським організаціям, які використовують усі ці засоби як комерційний складник. Про це люди дізнаються і передають один одному. По-друге, ми робимо це для дітей, а не для дорослих. І робимо це передусім не в самому місті, а у селах, де ніяк не організовується дозвілля для дітей — клуби поруйновані, дитячих майданчиків немає. Школа цим не клопочеться, бо там і так вистачає своєї роботи. Тому діти охоче приходять до нас, беруть активну участь у різних заходах.

Усі наші локації просякнуті духом Євангелії. Ми проводимо з дітьми різноманітні тематичні бесіди. Діти можуть пострибати на батуті, постріляти з лука, полазити на гірках, пограти в різні спортивні чи інтелектуальні ігри, але разом із тим вони вивчають християнській пісні. Також у нас є обов'язкова станція, де діти вивчають біблійну історію, яка підводить їх до розуміння суті приходу на землю Ісуса Христа. Усі ці локації завершуються великим заходом, у якому беруть участь діти, батьки, вчителі, якщо ми це робимо в школі. Там наші слухачі можуть почути вістку про спасіння. Крім того, після цих заходів ми роздаємо різноманітну дитячу християнську літературу. Діти підходять, беруть матеріали, які ми їм пропонуємо, ми за них молимося й благословляємо їх.

Так склалося, що вже кілька років поспіль нас запрошують підтримати проведення пришкільних таборів у різних селах. Нас запрошують учителі, яким у селах бракує ресурсів та ідей для проведення табору протягом трьох тижнів. Тому зазвичай один тиждень виділяють нам, а самі педагоги разом із дітьми освоюють заплановану нами програму. З року в рік ця програма розширюється й удосконалюється, і ми бачимо успіх у цьому.

У місті діти теж активно відгукуються на наші заходи. Коли ми розставляємо свої батути та гірки, а також автомат із солодкою ватою, довкола нас збирається багато дітлахів. Вони вишиковуються в чергу, і в той час, поки вони чекають на свою порцію вати, ми вмикаємо християнську музику або співаємо самі. А в кінці проводимо євангелізаційну програму.

Я хочу зазначити, що соціальна робота, зокрема робота з підростаючим поколінням, дуже затребувана в нашій країні. Тому ми використовуємо цей вакуум у нашому суспільстві для того, щоб більше й більше розказати дітям про Ісуса Христа. Бачимо, що нині ця робота ширится, нашу ідею підхопили інші церкви, і в нашій області ця робота організована у доволі широкому масштабі.

Завдяки цьому ми отримали можливість у кількох селах започаткувати церковні зібрання. Разом із заходами для дітей ми проводимо спілкування з

батьками та іншими дорослими жителями села, які цікавляться нашою працею. Вони хочуть продовження цих спілкувань, оскільки три дні, які ми можемо провести з дітьми в кожному селі, — це дуже мало. Тому ми домовляємося про регулярні зустрічі з цими людьми.

Іноді про успішні справи ми кажемо, що Бог відкриває перед нами двері. А тут, як зауважили втрачати родючість і щораз менше приносити врожаю. Тому через 10 років була змінена програма — зменшити площу посівів, але збільшити врожайність. Ця історія повчальна й для нас.

Ціли на — це земля, яка взагалі не розорювалася. Переліг — це виснажена земля, яку залишали на 8-15 років для відновлення. Потім до неї поверталися, і вона знову давала врожай. Переорювати цю землю, звичайно, все одно набагато складніше. Недаремно Боже Слово каже: «…оріте собі переліг» — тобто повертайтеся на ті землі, які колись уже розорювали, де сіяли й збирали врожай.

Одного разу в 1990-х роках, перебуваючи на місії на Півночі, ми, місіонери, їхали в автобусі по Воркуті, співали пісні. До нас підійшов літній чоловік, пам'ятаю, він був із бородою, з довгим волоссям, і каже: «А я знаю, хто ви! Ви — п'ятидесятники». «Звідки він може знати?» — думали ми. І тоді цей дідусь розповів: «У 1950-их роках я зустрічав чоловіка, який проповідував так само, як ви. Він був із п'ятидесятників. Потім його не стало, а коли зійшов сніг, знайшли тіло цієї людини». Виявляється, що там сіяли Боже Слово ще за 40 років до нас! Добровільно туди не їздили, це були заслані в'язні. Вони сіяли в оту мерзлу землю. І коли вже приїхали ми, то, можна сказати, розорювали переліг — ґрунт, який відстоявся. Він добре приймав Євангелію, люди наверталися до Бога. Перше хрещення ми робили на річці Воркуті, приймали — 50 людей. Був липень, але на дні ще був лід…

Нам не раз доводиться йти місцями, де колись проповідувалася Євангелія. Де раніше була земля, яка не сприймала насіння Божого Слова. Але минає час — і все змінюється, приходить пробудження. Десь ціли на розорюється, а десь — переліг. Бог довго терпить, дає ще одну можливість для покаяння. Він відроджує, піднімає навіть тих, на кого ми вже махнули рукою, де ми обтрусили порох. Учні навіть вогонь хотіли звести на деяку місцевість. Але Господь дивиться не так.

Коли земля тверда, ми можемо використовувати найсучасніші інструменти, але не мати успіху. А іноді потрібно навіть повернутися до дідівських інструментів, якими давно не користуються, які зберігаються як реліквії. І вони можуть допомогти в певних місцях. Але які б не були методи, головне, що Боже Слово — завжди незмінне, потужне, діяльне й придатне чи для розорювання новини, чи для перелогу — де давно велася праця й не було успіху.

Бог сьогодні посилає нас. Місія не закінчилася. Хоча, здається, вже скрізь проповідується Євангелія. Там — робимо все, що можемо, а там — уже не пускають… Навіть у радикальних ісламських країнах йде служіння. Коли на місію посилає Господь, то й через 50 років проростуть посіяні зерна. Ваша праця не марна, вона має значення. Такі люди, як ви, потрібні Господу — ті, які «нерозумні заради Христа», які відмовилися від багатьох привілеїв заради служіння.

Сійте! Коли ми зробимо свою роботу, прийде Бог і «правду лине дощем». Далі буде звершувати Він. І там, де вічна мерзлота, і там, де неходжені дороги… Кожне слово, сказане в ім'я Ісуса Христа, кожна молитва — принесе свій плід! Хай Бог буде з вами й благословить у місіонерському служінні!

Віталій ОНІЩУК

Також є люди, які проповідують їм, і вони чують про Бога. А от коли приїжджаєш у віддалені села, особливо до дітей із малозабезпечених сімей, то відчуваєш, що це саме те місце, де є велика потреба. Тому використовуйте цю можливість!

Валентин ЯРОШЕНКО, Сумська область

до теми конференції

ОРІТЬ ПЕРЕЛІГ!

«Сійте собі на справедливість, за милістю жніть, оріте собі переліг, бо час навернутись до Господа, ще поки Він прийде і правду лине вам дощем» (Ос.10:12).

Є різниця в перекладах — десь вживається слово «ціли на» чи «новина», десь — «переліг». Це не одне і те ж. Уже згадували вислів Микити Хрущова 1953 року, який закликав «піднімати ціли ну» — Східну Україну, Прикавказзя, степи Казахстану, південний Сибір… І тоді сільське господарство досягло певного успіху, але з часом ці землі ста-

новини церков хвє волині

• **23 червня** в церкві **смт. Затурці** Локачинського району відбулося рукопокладання на дияконське служіння **Віктора Івановича Павлюка.** Рукопокладання звершили заступник старшого пресвітера П. А. Рибак, член обласної пресвітерської ради В. Т. Кузьмін, пресвітер С. О. Бурик.

• **30 червня** в церкві **с. Кам'януха** Маневицького району відбулося рукопокладання на пресвітерське служіння **Михайла Олексійовича Татюка** і на дияконське — **Павла Івановича Оксенюка.** Рукопокладання звершили заступники старшого пресвітера В. І. Паламарчук, А. Р. Тарасюк, член обласної пресвітерської ради Д. Т. Мельник.

• **30 червня** в церкві **с. Галичани** Горохівського району відбулося рукопокладання на дияконське служіння **Михайла Миколайовича Степанюка.** Рукопокладання звершили старший пресвітер церков ХВЄ Волині єпископ М. І. Близнюк, заступник старшого пресвітера М. П. Вакуліч, член обласної пресвітерської ради В. С. Смалько, пресвітер В. М. Щигол.

• **11 серпня** в церкві **с. Жорнище** Ківерцівського району відбулося рукопокладення на дияконське служіння **Анатолія Віталійовича Лукашука.** Рукопокладення звершили заступник єпископа П. А. Рибак, член обласної пресвітерської ради С. С. Федорчук, пресвітер В. М. Величко.

Початок на стор.1

конференція

«РОЗОРЮЙТЕ ЦІЛИНУ!»
XXII КОНФЕРЕНЦІЯ МІСІЇ «ГОЛОС НАДІЇ»

«Добре тримай, щоб не перекинулося» — такі слова своєї бабусі пригадав місіонер Петро Височанський, розповідаючи про особливості орання в горах. «Дякую Богові, що Він веде нас на новинні землі, де можна покласти першу скибку, — сказав він. — Цього року ми святкуємо 10-літній ювілей нашого дитячого табору, через який пройшло близько 20000 дітей. А недавно ми вперше взяли дітей із циганського табору…» Служитель зупинився на служінні циганам, згадав, як завезли їм допомогу, і довелося кричати колезі: «Брате, втікай! Втікай, поки не задушили!» Серед циган багато людей із каліцтвом — ціна ворожбитства та інших гріхів. Цілу зиму проводили вуличні служіння, проповідували прямо з воза. Зрештою великою допомогою став мобільний дім молитви, якого туди вдалося перевезти навесні — по болоту, як на санях. На сьогодні — 10 чоловік із табору покаялися, готуються до водного хрещення. На завершення Петро Височанський закликав співпрацівників йти туди, куди не дуже хочеться, не боятися.

Також зверталися до місіонерів Григорій Хомич, Володимир Боришкевич, Сергій Мельник, Євген Мельничук, Микола Богданець, Степан Янюк, Микола Климчук. Учасники конференції переглянули відеопривітання від місіонерів, які не змогли приїхати в Олександрію — з Іспанії, Хорватії, Казахстану та Воркути.

Свідчення місіонерів продовжив Олександр Цибушкін — місіонер із Далекого Сходу, який представляє найвіддаленішу місіонерську точку Ніколаєвськ-на-Амурі. «Ми живемо в тайзі — гарному місці, куди немає дороги, — розповів він. — Щоб приїхати, ми здолали відстань — 10000 км. Між нашими церквами — по 600-1000 км. Тепер у нас найбільше працює служіння реабілітаційних центрів. Також активно благовістимо через роздачу газет». Служитель розповів про поїздку в Південну Корею та уроки, які він виніс із неї.

«У кінці 1996 року після одруження й народження першої дитини ми переїхали на служіння у Волгоград — лише на один рік, але лишилися на кілька десятків, — свідчив місіонер Борис Сафанюк. — Всередині нас горів місіонерський дух. Ми не знали, де і як — але дуже хотіли служити Богу! За цей час встигли вкоренитися, знайти свою «зону комфорту»… Але раптом Бог почав звертати нашу увагу на міжнародну місію. Мені так не хотілося вже нікуди їхати! Але серце не мало спокою — прийшло спонукання їхати в м. Дубай, щоб починати там церкву. Я мучився, сумнівався, не міг спати… Але внутрішній голос продовжував говорити: вчи англійську, залишай свій бізнес, служіння в церкві та їдь в ОАЕ. І ми поїхали. Відразу ж ми пережили там Божу присутність і надприродні прояви. Уже 8 місяців служимо там. Довелося пройти через багато перешкод і викликів — зокрема фінансовий. Але Бог благословив нас у цьому. На сьогодні в нашій церкві побували близько 100 чоловік, половина з них лишилися. Коли ти розумієш, що ти — в Божому покликанні, то маєш велику відвагу і свободу робити те, що ти робиш, незважаючи ні на що. Якщо Бог кличе вас іти далі — ідіть, не сумнівайтеся!»

Місіонер з Польщі Руслан Вознюк розповів про служіння українським заробітчанам. «Тепер ми переживаємо щасливий час, — сказав він. — Маємо багато роботи й багато благословень. Наша мета — заснувати церкву в кожному місті воєводства. Проповідуємо українським заробітчанам у готелях, на вулицях. Просимо молитися за служителів. Тому що маємо багато груп, але мало служителів».

Завершальну проповідь виголосив старший пресвітер Рівненського об'єднання церков ХВЄ Олександр Коток. В її основу він поклав уривок із 21 розділу Першої книги царів — історію про виноградник Навота. Аналізуючи служіння Іллі, старший пресвітер говорив про чотири складники успішного служіння: необхідно завжди керуватися Божим голосом і Божим Словом; виконувати Божу волю зі сміливістю; набувати авторитету як людини, з якою є Бог; розуміти важливість дії Святого Духа. «Якщо ми навчимося цих принципів, тоді Бог буде з нами в нашому служінні — і воно матиме успіх!» — підкреслив Олександр Адамович і закликав місіонерів до молитви.

Після вечері розпочалося робоча частина конференції, на якій звітував директор місії та перезатверджено її керівництво. Після цього відбулося рукопокладення на пасторське служіння російських місіонерів — Віктора Савчука, Олександра Чуля, Юрія Глущика, Михайла Дорофєєва, Олександра Вікторчука та Альберта Сорбіна. Рукопокладення мало відбутися набагато раніше в Росії, але тоді було запроваджено військовий стан, і заплановане відкладалося аж до цього дня. Місіонери молилися й вітали пасторів.

ДЕНЬ 2

Ранкове богослужіння 18 липня проводили місіонери Івано-Франківщини. Зокрема, вони розповіли про благовістя через соціальну роботу, а також надали інформацію про ШОЄ (школа особистого євангелізму) — проведено вже 10 її навчань по Україні.

Учитель Василь Попудник залишив для роздумів місіонерам уривок із Євангелії від Івана, 4:13-14: «Ісус відповів і сказав їй: Кожен, хто воду цю п'є, буде прагнути знову. А хто питиме воду, що Я йому дам, прагнути не буде повік, бо вода, що Я йому дам, стане в нім джерелом тієї води, що тече в життя вічне». «А як у нас? Ми прагнемо чи ні? Чи є всередині нас джерело? — запитав служитель. — У мене виникло запитання: «А про яку саме воду йде мова?» Є думка, що мова про Святого Духа. Але хіба можна сказати: «Я прийняв Святого Духа й більше не прагну Його»? Адже є багато місць де написано, що потрібно ревнувати, сповнятися Святим Духом. Друга думка — тут мається на увазі Боже Слово. Але хіба можна сказати: «Раз прочитав Біблію і більше не треба»? Теж ні. На мою думку, тут іде мова про прийняття Ісуса Христа, народження згори, статус Божої дитини — і це наше свідчення, яким ми можемо ділитися з іншими людьми. Той, хто прийшов до церкви й навернувся до Бога, — чи шукає цього знову? Ні. Коли самарянка прийняла Ісуса Христа, вона пішла розповідати іншим людям. Вона стала джерелом, через яке до Божого Сина прийшли інші. Будь-яка віруюча людина має це джерело й може напоїти оточуючих!»

Партнер місії в США Іван Іванцюк розповів про проповідь Євангелії в Неаполі (Італія). За статистикою, там проживають 40000 українців. Минулого року в Неаполі започатковано євангельську групу — і вже є люди, які готуються до хрещення. У своїй проповіді служитель звернув увагу на важливість особистої молитви, узявши за приклад Неемію.

Місіонер Олександр Савчук виклав семінар на тему «Бачення» (читайте на стор. 7).

Після перерви свідчили місіонери Житомирщини. Вони, зокрема, розповіли про служіння в місцях позбавлення волі тим, хто відбуває довічне покарання, і 9 із них уже є членами церкви; про активне будівництво на Брусилівщині — побудовано вже 4 доми молитви на місіонерських точках і 2 будуються; про служіння в Коростишеві — «місті, де на квадратний метр найбільше мільйонерів»; про успіхи «Школи життя», яка не просто дає знання, а справді готує дітей до життя; про будівництво Молодіжного центру, яке має завершитися цього року; про дивне Боже забезпечення необхідними ресурсами. «Наше бачення — перш за все вкладати в дітей, — сказали місіонери. — Йти у відкриті двері або в ті, які можна відкрити. І ніколи не здаватися!»

Підсумовуючи сказане, місіонер Сергій Тарасюк звернув увагу на емблему конференції. «Буває, що не з трикорпусним плугом, а з лопатою доводиться розорювати цілину, — сказав він. — Просимо у вас підтримки й молитви!»

Надано час для виступу місіонерам Львівської області. «Сьогодні не бракує добрих слів, але бракує добрих діл», — прозвучала така думка. Місіонери розповіли, як у своєму служінні намагаються досягнути людей через добрі справи. Один із них по дорозі на богослужіння підібрав нетверезого чоловіка, який лежав при дорозі. Коли чоловік прийшов до тями, то сказав: «Напевно, ви — віруюча людина, інакше ви б мені не допомогли». Двоє братів спішили на богослужіння через ринок. Один із них ненароком зачепив відро з яблуками, які продавала бабуся. Він зупинився й заплатив бабусі за шкоду. Її реакція була несподіваною: «Ти — Христос?», — запитала вона. «Іноді одне добре діло може зробити більше, ніж безліч проповідей», — підсумували місіонери. Працівники дитячого служіння розповіли про чоловіка, який прийшов до Бога через дитячий табір, став першим віруючим у селі, а зрештою — служителем. Згодом він сам став брати участь у проведенні таборів.

Місіонер Петро Височанський попросив молитися про успішне завершення будівництва домів молитви у Варажі, Жидачеві, Тухлі, а також про зведений мобільний дім молитви для циган — «аби він служив для спасіння цього народу». У планах місіонерів — купівля землі та будівництво в Перемишлянах.

Продовжила служіння група місіонерів із Росії. «Ми радіємо, коли чуємо, як ви натхненно роз-

конференція

казуєте про Божі дії, — сказав єпископ Сергій Ярута. — Але ми вже не можемо так активно працювати, діємо тихо й акуратно. Іноді ми ставимо собі питання: «Чи варто тепер і називати себе місіонерами?..» Ми повеземо шість рукопокладених служителів у Росію. Але якщо хтось захоче поїхати з нами сьомим, восьмим, то візьмемо — і навіть нерукопокладених! Я довго переконував одного брата прийняти пастирське служіння, але він ніяк не погоджувався. Тоді я попросив його щиро назвати причину. Він каже: «Пастирі довго не живуть!» Ми й справді живемо в напрузі. Діти, які приїхали з нами, не хочуть повертатися в Росію. Вони там народилися, але кажуть: «В Україні добре!» Прошу вас, згадуйте нас у своїх молитвах».

«В онковідділенні, де ми «жили», коли хворіла наша дочка, тепер проповідуємо Євангелію, — сказав місіонер Ігор Москвич. — Вона пережила 22 хіміотерапії, 2 опромінення, дві великі операції. А сьогодні — вже закінчила на відмінно 2-й клас. Бог робить чудеса! Дякую вам за молитви, і слава Богу!» Служитель розповів, як після виходу Закону Ярової вони стали щонеділі співати на центральній вулиці й молитися за місто на майдані. «Я не хотів би прожити іншого життя, — продовжив Ігор Москвич. — Недавно до мене приїхав один молодий чоловік на дорогій машині. Під час спілкування він став плакати — лікарі поставили невтішний діагноз. Він сказав: «Я їв усе, що хотів, їздив на чому хотів, побував у багатьох країнах…» Чому ж ти плачеш? «Я знаю, що я спасенний через віру в Ісуса Христа!» У чому тоді проблема? Каже: «Мені страшно стати перед Богом — я нічого не зробив для Нього!» Я сидів і думав: я не мав того, що має він. Але як радісно знати, що ти не жив даремно! Як би не змінювалася політика й економіка, ми маємо те, що може змінити життя кожної людини: «Я не соромлюся Христової Євангелії, тому що вона — сила Божа на спасіння».

У кінці виступу кожної делегації звершували молитву за служіння в її регіоні.

Після обідньої перерви служили 14 студентів місіонерської школи, які проходитимуть практику в Боснії. Усі присутні молилися за їхнє служіння в чужій країні.

Місіонери Запорізької області свідчили про будівництво домів молитви, служіння в школах, по селах. В одному із сіл молодь благовістила на Різдво й зустріла чоловіка, який не міг покинути вживати алкоголь. Вони помолилися за нього. Пізніше чоловік розповів, що після того випадку став серйозно вірити в Бога: «Коли хлопці помолилися за мене, мені просто перестав подобатися алкоголь. Думаю: як люди його п'ють?»

Продовжили свідчити про пережите місіонери Луганщини. Зокрема, вони багато розповідали про служіння дітям. Одна із ситуацій: коли під час проведення табору почався обстріл, діти позіскакували з ліжок і стали разом молитися.

«Розорювання цілини, можу впевнено сказати, — це саме те, що ми сьогодні робимо на Луганщині, — сказав місіонер Олександр Руденко. — Якщо озирнутися в 2014 рік, то на території, підконтрольній Україні, лишилося три церкви. Але тепер завдяки Господу й підтримці української церкви відкриті місіонерські точки в 14 нових населених пунктах. На підконтрольній території працює 25 місіонерів і 12 — на непідконтрольній».

Місіонери Полтавщини та Черкащини у свою чергу розповіли про працю в областях.

Після перерви мала час для свідчень Сумська область. Один із делегатів розповів про своє навернення до Бога: «Я народився в м. Старобільськ, на Луганщині. 1997 року в наш дім прийшла Блага Вістка, і ми увірували усією сім'єю. Та, на жаль, потім я відійшов від Господа. У 16 років я поїхав навчатися в Чернігів, закінчив коледж державного департаменту України з питань виконання покарань. Потім поїхав в Алчевськ, де працював у виправній колонії старшим уповноваженим із внутрішньої безпеки. 2007 року в стані алкогольного сп'яніння потрапив в аварію. Переніс 5 операцій, 9 місяців не вставав із ліжка. Але мені цього було мало. Бог достукався до мого серця лише в 2012 році. Я пройшов реабілітацію в Бучі. Після цього працював у друга керуючим ферми. 2015 року одружився й переїхав у Суми. Працював на державній службі. Але Бог кликав до служіння, і я відгукнувся. Тож служу вуличним благовісником. Одного разу за 2 тижні нашої проповіді покаялося 18 чоловік. Ми намагаємося продовжувати працю з цими людьми. Віримо, що будуть плоди!»

«Армія Ісуса Христа — найсильніша й найбільш сповнена любові, вона — непереможна, — сказав місіонер Олександр Курченко. — Я дякую Богу, що ми разом служимо в ній. У свої 19 років я вже не вперше потрапив у тюрму. Біля мене спав один старший чоловік. «За що сидиш?» — питаю. Каже: «За віру в Бога!» Це був проповідник Євангелії, він молився за мене. Але я не відразу навернувся до Бога. Вийшовши на волю, я йшов містом і побачив плакат: «Ісус Христос — Спаситель світу!» Підхожу — проходить євангелізація. Її проводила місія «Голос надії». У тому парку тоді проповідував Віктор Клець, там стояла моя майбутня дружина. Вони не знали, що ті слова, які вони проповідували, дадуть у мені плід. Але я й тоді ще не навернувся. Роками сіялося Слово. Минуло 10 років, аж поки на тюремних нарах я нарешті покаявся перед Богом. Тепер я маю сім'ю, 5 дітей і проповідую Євангелію!» Благовісник розповів про три методи євангелізації, які він практикує: вудочка (особисте свідчення), сітка (проповідь масам), бомба («шокова терапія»).

Місіонер Андрій Свірчевський свідчив про особливості благовістя в Хорватії. «Якось я їхав машиною й побачив на узбіччі мікроавтобус, який поламався, — розповів він. — Я зупинився, допоміг господарю її поладнати й поїхав далі. Через місяць у мої двері постукав якийсь чоловік і запитує: «Чи пам'ятаєш мене?» Я відповів, що не можу згадати. Він каже: «Я той, кому ти допоміг на дорозі. Тоді проїхало кілька моїх знайомих, і ніхто з них не зупинився. Я дізнався, де ви живете й чим займаєтеся». Цей чоловік запросив нас на вечерю — це була дуже довга вечеря, годин із п'ять ми спілкувалися. Подарували їм Євангелію, книгу з псалмами. Пізніше мені розповіли, що це був один із неформальних старійшин того міста».

Настав час для місіонерів з Криму. Зокрема єпископ Павло Федорук подякував місіонерам за молитовну підтримку, коли його сім'я переживала важкі обставини. «Як ви знаєте, більше пів року тому ми потрапили в аварію, — сказав він. — Була загроза життю найменшої доньки: крововилив у мозок, сильний струс. При виписці лікар сказав, що не лишилося навіть сліду травми. Син теж сильно постраждав — зламався альвеолярний відросток щелепи. Нам сказали, що шість зубів доведеться депульпувати. Але вже минуло вісім місяців, і ці зуби — живі. У двох дітей відразу після аварії діагностували переломи ніг, наклали гіпс, але вже через два дні — познімали, сказали, що переломів немає. Слава Богу!» Служитель розповів про негативні зміни, які відбулися в Криму, та, незважаючи на це, люди приходять у церкву й отримують спасіння.

Місіонер із Болгарії Іван Серт зауважив, що місіонери не лише підбадьорюють інших, але вони теж потребують підтримки. Він передав слово своєму співпрацівнику — служителю з Туреччини Семіру Серкеку.

«Я навернувся до Бога 42 роки тому, — сказав Семір Серкек. — Моє життя схоже на життя апостола Павла. Мені так само відкрилося Боже Слово. Із тих пір я цю Книгу не випускаю з рук! Туреччина — моя Батьківщина, це моя земля. Але я почуваю себе там приходьком… Чому? Тому що я християнин. Ви говорите «місіонер, місіонер, місіонер…» У нас слово «місіонер» означає погану людину, яка йде проти держави. Тому я не можу там себе називати місіонером. У Туреччині 170 тис. християн із 82 млн її жителів, і лише 6 тис. віруючих людей. Вік турецької церкви — 42 роки… У Туреччині благовістити нелегко. Треба починати навіть не з орання, а з прибирання каміння й сміття. Прошу вас — моліться за Туреччину!»

Після вечері місіонери зробили спільне фото, а також усі разом молилися за волонтерів табору, який приймав конференцію.

На заключному богослужінні проповідували Юрій Веремій та Віталій Оніщук (читайте на стор. 3). А останню проповідь виголосив Микола Синюк, узявши за основу її уривок із Книги пророка Єремії, 4:3 «Бо так каже Господь мужам Юди та Єрусалиму: Оріть собі на цілині, і не сійте в тернину!» (читайте на стор. 2). Служитель закликав присутніх посвятити себе для місіонерського служіння. На заклик відгукнулися молоді люди.

Конференція завершилася щирою молитвою й подякою Богові за благословення.

Дмитро ДОВБУШ

нові імена

ПРО ПРАЦЮ ДУХОВНУ Й ФІЗИЧНУ

Місіонер Ігор Унтило менше року тому став у ряди «Голосу надії». Тепер він із сім'єю проживає й трудиться у місті Лохвиця Полтавської області.

Служіння у Лохвиці ми розпочали кілька років тому. У цьому році стали місіонерами місії «Голос надії», за що щиро вдячні Господу і керівництву місії.

За цей період ми проводили різні євангелізаційні заходи, здійснюємо соціальну роботу в будинку престарілих, в інтернаті, у школах. Нам вдалося познайомитися з багатьма людьми, показати, що у нашому містечку є євангельська громада. Про неї дуже гарно відгукуються люди, оскільки бачать наше життя та працю. Тепер наша церква налічує 15 членів, ще 7 людей готуються до водного хрещення.

Господь благословив нас, і в цьому році ми мали змог працювати у нових селах в районі, де ми започатковуємо домашні групи. У цій праці нам допомагала молодіжна група «Вісник радості» із Чернівеччини, а також співом служив соліст групи «горизонт» Богдан Босовик. Ці служіння знайшли відгук серед старших людей, які активно їх відвідували. Це дало змогу нам поширити працю з організації домашніх груп у районі. Тепер такі групи плануємо відкрити ще у двох селах — Яхники та Вирішальне.

Церква у місті Лохвиці має бачення щодо кількісного зростання, а також хочемо придбати приміщення для дому молитви. Тепер церква збирається на служіння у місіонерському будинку, де проживає моя сім'я.

Ми щиро молимося за кадри, бо нам бракує людей, які могли б служити у навколишніх селах, де вже діють домашні групи та в тих, де плануємо їх відкрити. Бачимо, що ще є дуже багато праці, є багато людей, які потребують слова про спасіння у Бозі. Завжди відчуваємо потребу в людях, які готові присвятити своє життя служінню. Багато хто хотів би служити, але усвідомлюють, що це важка праця.

Одного разу в нас було з'їзне зібрання, на якому один із братів запитав: «У вас люди такі жваві, цікавляться, ставлять запитання. У чому секрет?» Я йому відповів: «Це праця». Це і духовна праця, і власний приклад життя та повсякденної праці.

Коли ми з дружиною переїхали у Лохвицю, я знав, що, окрім духовного служіння, якому треба вділяти багато часу, треба буде також працювати фізично, щоб утримувати сім'ю. Спочатку було важко. Але я зрозумів, що працю, навіть на офіційній роботі, й служіння можна поєднувати без втрат для того й для іншого. Я б навіть сказав, що потрібно.

Я працюю у сфері будівництва. І ця професія допомагає мені мати певний дохід для своєї сім'ї. Допомагає також у служінні. Працюючи, я маю змогу спілкуватися з багатьма людьми. Маю змогу показати їм приклад відповідальності й старанності у роботі. Цим я можу завоювати їхній авторитет і прихильність.

Коли ми тільки приїхали в те містечко, то мені потрібно було вирішити певні питання з газопостачання. За допомогою звернувся в одну фірму. Під час розмови я сказав, що можу працювати як плиточник. І мене запросили на роботу. Згодом я отримав авторитет хорошого відповідального працівника і тепер з дозволу керівництва маю гнучкий графік роботи. Вони бачать моє ставлення до роботи і знають, що я віруючий. З того роблять висновок, що віра позитивно впливає на

людину. І я не раз чув на свою адресу фрази на зразок: «Нам тебе Сам Бог послав». Це розширило поле моєї місіонерської діяльності. Я можу свідчити цим людям про Бога. Тому можу сказати, що на даному етапі моєї праці немає серйозних перешкод, щоб поєднувати роботу й служіння. Господь знає, що буде у майбутньому, але поки що це дає нам дохід, дає нові зв'язки і можливість показати людям хороший приклад християнина.

інтерв'ю

БОРИС САФАНЮК: «ХОЧЕТЬСЯ ПОТРАТИТИ ОСТАТОК ЖИТТЯ, ЩОБ ВИКОНАТИ ЙОГО БАЖАННЯ»

— Брате Борисе, розкажіть, яка праця передувала вашому служінню в м. Дубай.

— Перед тим, як переїхати в Емірати, я жив 19 років у Волгограді. Був у мене період, коли служив старшим пастором у Черкаській області. Після закінчення Московської семінарії «Благодать» особливо захотілося служити Господу. Зустрівся з єпископом Олексієм Руденьким — і він запропонував мені працю в місті Суровікіно, це райцентр у Волгоградській області. Там у радіусі 200-300 км не було євангельських церков. За перший місяць праці в місті покаялося біля 30 людей. Ми стали готувати їх до хрещення. І до кінця 1996 року церква відбулася. Вона жива. Вона діє і понині. Там тепер працює молода сім'я. З часом переїхав у Волгоград і відповідав за церкву в одному з районів. Збудували дім молитви на 250 членів. Церква помалу росла. У Волгограді багато студентів із різних африканських та азіатських країн, тому ми проводили друге служіння для них англійською мовою. Їх постійно збиралося чоловік 50-60. Було багато напрямків, у яких ми служили, зокрема реабцентри, інші соціальні служіння.

Крім того, я з дружиною працював у будівельній компанії, яка будує зоопарки в Росії та за кордоном. Там ми були директорами й керували тим бізнесом. Наш матеріальний стан виріс, діти стали дорослими: наша дочка оперна співачка, вийшла заміж і живе у США; син закінчив біблійний коледж і служить у церкві, допомагає в музичному й адміністративному служіннях. Отож, ми вирішили, що залишимося у Волгограді й розвиватимемо доручене нам служіння.

— А як до вас прийшло розуміння, що вам потрібно їхати в Дубай?

— Одного разу я поїхав у Москву на конференцію. На ній Господь глибоко торкнувся мого серця. І раптом у мені стала жити думка: готуйся до міжнародної місії. Це був Бог. Думка не покидала мене. Я не знав, куди їхати і як. Але в серці з'явилося розуміння, що мені потрібно готувати собі заміну в церкві, потрібно готувати нових директорів у бізнесі. Підкреслюю, що мені цього ніхто не навіював ззовні, це було глибоко в серці, і я розумів, що це від Господа. Прийшла ще одна думка: мені потрібно вчити англійську мову, у мене ще є 2 роки — і потрібно готуватися. І я став готуватися. А якось почув, що в Об'єднаних Арабських Еміратах, в Дубай, є багато українців, росіян, що там немає церкви. Я навіть не можу відслідкувати, звідки ця інформація прийшла. Знов залягла в серці думка: тобі потрібно їхати в Дубай і відкривати там церкву. Я поділився нею з єпископом Олексієм Павловичем Руденьким, і він сказав: «Я також бачу, що в Дубай потрібна церква, і якщо ти хочеш, то я благословляю тебе, передавай усі справи в регіоні і їдь». Були страхи: де гроші брати, там високий рівень життя, я не знаю арабської, це мусульманська країна — і ще багато питань. Але одного разу ми з дружиною вирішили поїхати на тиждень у Дубай, походити по його вулицях, помолитися й пошукати Господа: «Чи справді Ти нас сюди кличеш, чи, може, ми самі собі це придумали?» І як ми приїхали в Емірати — на другий день познайомилися з російськомовними людьми. Ми їх ніколи не бачили й не знали. Вони виявилися віруючими й ходять у якісь церкви. Ці люди запросили нас відвідати групу християн, яка збирається на віллі за містом. Це була доволі велика група, серед них були пакистанці, індуси, сирійці, українці, білоруси, американці та представники інших національностей. Вони запропонували мені проповідувати. Мою проповідь перекладали на різні мови. У кінці зібрання була молитва. Керівник цієї групи, єгиптянин, підійшов до мене, став за мене молитися й сказав: «Мені Господь відкриває, що Він тебе прикликає в це місто. Ти повинен сюди переїхати, Господь тебе тут благословить, ти будеш тут впливати, і з цього міста Господь пошле тебе в країни Перської затоки, де ти будеш проповідувати, а також в африканські». Він говорив мені про речі, про які я знав. Бо коли я молився, то Бог мені відкривав, що праця моя не зупиниться на Дубаї, а поширяться на навколишні країни, де багато російськомовних людей. Тож те, що він казав, — то це те, що знав я і Бог, і трішечки моя дружина. Потім встав індус, узяв поліцейську кепку й одяг мені на голову, а помолившись, промовив: «Бог поліції Дубая дав фізичну владу, я надягаю на тебе цю кепку, бо Бог дає тобі в цьому місті духовну владу, щоб ти проповідував і насаджував церкви». Та група стала за мене дуже щиро молитися. Після молитви підійшла до мене третя людина, жінка з Америки, і стала пророкувати те саме. Я просто стояв і плакав, і не міг повірити такій точності й конкретності сказаного. Ця молитва стала останнім підтвердженням, що це точно Господь.

Потім до мене підходили українці й росіяни й казали, що вони давно тут живуть і моляться, щоб у Дубаї з'явилася російськомовна церква. В Еміратах проживає біля 400 тис. російськомовних людей. Це не тільки представники країн СНД, але й інших, які знають й користуються російською мовою. Звичайно, тут збираються окремі групи для спілкування, але окремої російськомовної церкви немає. У будь-якому разі я не знайшов такої, бо ж місто велике, мільйони людей.

— Утвердившись у тому, що Дубай — Божа воля для вас, що ви стали робити?

— Я повернувся в Росію і став молитися за Дубай, а також протягом року періодично туди приїжджав, знайомився з людьми, підтримував стосунки з групою в кількості 10 людей, які згодилися молитися й працювати над тим, щоб в Дубай була церква. Найпростіший спосіб євангелізації — дружба, особисті контакти, особисті стосунки. Друковані видання, сайти — ми з цим не спішимо, бо для цього потрібно мати релігійну візу. Тож наша група поповнювалася — і тепер ми спілкуємося майже зі 100 людей. Правда, не всі вони в церкві. Хтось побував — і пішов.

Зрештою ми з дружиною переїхали в Дубай — і перебуваємо там уже понад 8 місяців.

— Як поставилася до вашого покликання дружина?

— Дружина Аліна була завжди зі мною, завжди мене підтримувала. І коли їздили в Емірати, то їздили разом. Вона все бачила й чула, і Господь торкався її серця наперекір усім страхам і переживанням. Звичайно, тяжко лишати зону комфорту. Ми їхали не через нужду, не ради виживання чи пошуків кращого життя. Ми не живемо пошуками того, що краще. У нас цього немає вже давно. Виросли. Що нас мотивує — ми хочемо знати Бога, Його волю, Його плани й бути в цьому. Чи це буде Дубай, чи Африка, чи Азія, Україна. Мене вже не хвилює питання, де краще, гірше, комфортніше, яка економіка. Хочеться потратити остаток життя, щоб виконати Його бажання. Це те, що нами рухає.

І коли Господь скаже: «Досить, їдь туди чи кудись інше», — нема проблем. Ми туди поїдемо. І я підозрюю, що так і буде. Рано чи пізно люди з Дубая виїжджають. Утомлюються від клімату, від жари, від ритму життя і всієї системи міста. Ця втома приходить через 5-7 років. Так, спочатку все добре, люди насолоджуються, але потім втомлюються. Це мої висновки, мої спостереження. Навіть недавно знайомі чоловік і жінка сказали, що треба щось міняти — і повернулися в Україну.

— Ваші враження й переживання за час перебування в Дубаї.

— Ми бачимо Боже сприяння в усьому — у великих потребах, у дрібницях. Є страх, так, мені буває дуже некомфортно, я не знаю арабської, не знаю англійської, мені доводиться платити великі гроші за візу, за житло, мені потрібно знову вчитися, щоб отримати водійське посвідчення. Стоїть ніби гора проблем, але у всіх цих питаннях ти молишся, постишся — і двері відкриваються. Я боявся йти вчитися на водія: це ж усе по-англійськи — заняття, теорія. Цей процес дуже складний. Але вирішив, що зроблю те, що можу. І коли став складати іспити, то склавши кілька на відмінно, вийшов, сів — і став плакати. Не знаючи англійської, не розуміючи, що вони від мене хочуть, я йшов, робив — і мені ставили «відмінно». Це просто Божа благодать, яка покриває всю мою недосконалість, мою обмеженість. І так у всіх питаннях — фінанси, документи, візи моя і дружини. Потрібно багато документів, які підтверджують наше офіційне перебування в Еміратах. І Господь благословив нас. Ми безплатно користуємося залом на 120 місць на 7 поверсі вже близько року. Нам допомагає інша церква. Вона орендує зал для себе, а у вільний час збираємося в ньому ми. Господь благословляє зокрема в музичному служінні, з'явилася апаратура, проста, але помалу все буде.

— Що б ви порадили місіонерам, які починають працю на Божій ниві?

— Кожній людині потрібно через стосунки з Богом, у світлі Слова розуміти: хто я в Богові, куди й навіщо мене покликав Бог, яка моя місія, яке моє бачення, яке моє покликання. Я точно знаю, що за покликанням я пастор насамперед. Так, я маю ще інші здібності й таланти. Я кажу, що я пастор і бізнесмен. Але бізнесмен тільки тоді, коли потрібно, і слідкую, щоб бізнесмен не нашкодив пастору, не «вбив» пастора. Пастор, бесідуючи з людьми, опікуючись ними і вирощуючи їх, інвестує у вічні цінності, в душі. Комфорт, який може принести бізнес, закінчиться. Житло й усі ці матеріальні речі рано чи пізно зістаряться, втратять цінність і значимість. Це моє зріле розуміння, бо раніше я так не думав.

Я завжди раджу людям: зрозумій, хто ти, яким бачить тебе Бог — і будь у цьому вірним, прийми Божий план, Божу волю, прийми свою місію, своє покликання. Якщо ти місіонер, служитель — то стій в цьому.

Коли я розумію, хто я, це дає мені сміливість і впевненість молитися, звертатися до Бога. Бо знаю, що я не самозванець. Для мене честь і привілей, що Він мені, простій людині, дозволив служити Його церкві, Його людям. І якщо Він мене покликав, то Він забезпечить усі моє потреби.

Це Його церква, а я Його співробітник, я сприяю Божому ділу. Це не мій проект, а Його. Тому я не боюся. Мені легко. Мені легко було відпускати церкву у Волгограді. Це все Його. Це Він робить. Моє завдання — бути слухняним покликанню. Я в ньому щасливий, а не в зоні комфорту. Зона комфорту, де ти все знаєш, все контролюєш, — може нашкодити або й навіть убити.

Людям потрібно розуміти, хто вони, бути сміливими. Сміливий не той, хто не боїться, а хто боїться — і йде. Слухається. Робить перші кроки — а потім воно все влаштовується.

Ми справді боялися, так багато розмірковували над тим, як воно буде. А потім я сказав: «Стоп, досить розмірковувати. У нас є гроші на квиток? Є. Можемо там прожити кілька місяців? Можемо. Тоді їдемо». Ми поїхали, взяли відповідальність за церкву — і люди стали до неї долучатися.

Тому моя порада людям: будьте відважні, час проходить, життя проходить. І якщо ви розумієте, що це від Бога, і у вас є мир і підтвердження, і благословення лідерів, старійшин, пасторів, єпископів, директорів місії — тоді вперед і не потрібно боятися.

Розмовляв Василь МАРТИНЮК

семінар

БАЧЕННЯ — ОСНОВА РУХУ ВПЕРЕД

У процесі євангелізації дуже важливо враховувати три його основні складники: ґрунт, працівника й інструмент, яким він працює.

ҐРУНТ

Коли ми говоримо про ґрунт, то повинні усвідомлювати, що специфіка роботи в різних регіонах та місцях відрізняється: у місті ми працюємо по-одному, в селі — по-іншому, робота в індустріальному регіоні відрізняється від праці в аграрному регіоні. Звісно, є універсальні принципи, а є такі, які діють лише в певних умовах.

Коли ми з вами проаналізуємо чотири типи ґрунту з притчі про сіяча, то зауважимо, що три з тих чотирьох виявилися несприятливими для плодоношення. Лише 25% зі ста були родючими, але коли зібрали врожай, то він перевершив усі затрати. Тому, коли ви ставите перед собою запитання: варто чи не варто працювати, сіяти, докладати зусиль, то я хочу сказати, що варто! Ми багато робимо, але немала частина того виявляється даремною. Часто ти робиш роботу, а видається, що все марно: то людина відходить, не покаявшись, то прийме хрещення — і десь зникає. Але коли у твоїй праці є душі, які приносять плід, що дуже цінно для Божого Царства, то ти розумієш, що варто було працювати — це вартує всіх зусиль, ресурсів, витраченого часу.

ПРАЦІВНИК

Безумовно, ґрунт — це дуже важлива умова для врожаю, але без працівника нічого не відбудеться. Працівник — це, як на мене, основне. Тому що ґрунту, навіть цілини, вистачає. Людей, які ще не прийшли до Бога, вистачає. А от людей, які будуть іти й працювати з цими ґрунтами, завжди бракує.

Щодо місіонерів мені не раз доводилося чути думку: «От нічого більше не вміє робити, то й подався у місіонерство», Але, повірте, я в цьому служінні не тому, що нічого більше не міг робити. Я можу працювати головою, можу працювати руками. Але я виконую цю працю тому, що Господь мене покликав до цього. Місіонери роблять те, чого багато хто робити не може, не вміє або не розуміє, для чого це. Але саме працівник — це найбільша цінність. Тому Писання каже: «Благайте Господаря жнива, щоб Він вислав робітників на ниву».

Тому хай ніхто з нас, місіонерів, не недооцінює себе. Звісно, не слід ставити себе й вище, ніж ми є, але я хочу, щоб усі ми зміцнилися в думці, що ми потрібні Богові.

ПОСВЯТА Й МОТИВАЦІЯ

Для того, щоб розорювати цілину, працівник має бути посвячений. Непосвячений працівник покине працю під час першого ж навантаження. Посвячення дає нашій праці мотивацію. А якщо мотивації не буде, то робота скінчиться, навіть не розпочавшись.

Коли сучасному підлітку казати: «Ходімо копати картоплю», він відповість: «А нащо це мені, скільки там я її з'їм? Можна й купити!» Якщо ж сказати: «Слухай, друже, є один челендж. Бери телефон, будемо фоткати, як ми копаємо картоплю, і викладати в Інстаграм. Буде купа лайків». Таким чином, ви отримуєте робочі руки, а вони — свої бажані лайки. Є відповідна мотивація — буде робота.

Виконуючи будь-яку працю, кожен із нас ставить собі питання: чому я це роблю. У місіонерстві комерційний складник не мотивує, кар'єрний ріст — теж, а основний мотив — отримати нагороду від Господа.

ІНСТРУМЕНТАРІЙ

Не менш важливий у будь-якій праці інструментарій. Десь у класі сьомому я навчився орати. І вже тоді зрозумів, що нормально налаштований, гострий плуг дозволяє тобі виконати роботу набагато легше, швидше та якісніше. Коли ти маєш хороший інструмент, то зможеш виконати роботу набагато краще.

Інструментом у місіонерстві має бути відповідна підготовка. Кожен місіонер має навчатися. Він повинен постійно здобувати нові знання відповідно до часу та викликів, які постають перед ним. Місіонер, який перестає вчитися, зупиняє свій процес розвитку й перестає актуально відповідати на виклики часу, у який живе. Місіонер повинен постійно розширювати свій кругозір. Чим ширший твій кругозір, тим більшою є аудиторія, яку можеш охопити своєю проповіддю.

Інструментарієм є ресурси. І чим більше ми маємо різних ресурсів, зокрема й матеріальних, тим більше ми зможемо зробити.

Нашим інструментарієм є команда. Навіть якщо поруч із тобою є одна людина, яка працює в режимі «принеси-подай», — це дуже цінно, це розширює можливості. Не треба боятися «чорної» роботи, у цьому загартовується вірність. Я часто люблю казати, що довго був «старшим, куди пошлють», перш ніж досягнути звання «старший, кого послати» — у значенні «дати доручення для інших». Але перед тим я був людиною, якій давали доручення й чекали їх виконання. І дотепер є сфери, де я підвладний і підзвітний та виконую те, що мені доручають.

Не забуваймо поставити собі запитання: чи працюю я на формування довкола себе команди, яка допоможе мені виконати ту роботу, яка переді мною стоїть. Чи я розширюю межі того служіння, яке мені довірене.

Ще одним із інструментів у служінні місіонера є бачення. Ми чомусь не дуже часто говоримо про це в наших церквах. Ми більше говоримо про роботу, а для планів немає часу. Іноді ми говоримо про бачення навіть трохи з глузуванням, бо не раз стикалися з людьми, які зловживають цим словом.

Проте наявність бачення й стратегії, способу реалізації робить більш ефективним те, що ми й так робимо.

ЩО ТАКЕ БАЧЕННЯ?

У Писанні сказано: «Без пророчих видінь люд розбещений, коли ж стереже він Закона — блаженний» (Пр.29:18). А ще Біблія говорить: «Погине народ Мій за те, що не має знання: тому, що знання ти відкинув, відкину й тебе, щоб не був ти для Мене священиком. А тому, що забув ти Закон свого Бога, забуду синів твоїх й Я!» (Ос.4:6).

Приклад бачення від Бога, описаний у Новому Заповіті: «Прийшовши ж Ісус до землі Кесарії Пилипової, питав Своїх учнів і казав: За кого народ уважає Мене, Сина Людського? Вони ж відповіли: Одні за Івана Христителя, одні за Іллю, інші ж за Єремію або за одного з пророків. Він каже до них: А ви за кого Мене маєте? А Симон Петро відповів і сказав: Ти Христос, Син Бога Живого! А Ісус відповів і до нього промовив: Блаженний ти, Симоне, сину Йонин, бо не тіло і кров тобі оце виявили, але Мій Небесний Отець» (Мт.16:13-17).

Нещодавно ми провели серед молоді опитування. Хочу сказати, що результати доволі обнадійливі — у нас дуже хороша молодь, наділена чудовим потенціалом. Проте опитування молодіжних лідерів дало такі результати: 38% лідерів не знають бачення своєї церкви; 20% лідерів не висвітлили свого власного бачення; якість бачення тих, хто вважає, що його знає і має, невідома.

Коли під час лекцій я запитую, чи служителі якось планують свій час, чи записують те, що роблять і чого хочуть досягнути, то лише 10-15% відповідають ствердно на це питання. Інші ж живуть у режимі «повного водіння Господнього» — Бог влаштує, якось воно буде, ми віруючі люди, не хочу обмежувати Духа Святого. Але помазання приходить, коли є порядок, старання. Вогонь приходить на жертву. І тому коли людина не планує, не очікує, то нічого й не отримає.

Часто ми виправдовуємо себе тим, що, мовляв, Писання каже нам не турбуватися про завтрашній день. Проте Писання не закликає нас не будувати планів і не організовувати своєї роботи, бо ми не можемо активно жити й ефективно служити, не зібравши свої зусилля в єдину конкретну ціль. І бачення нам у цьому допомагає.

Якщо давати визначення, то бачення — це уявний напрям від відомого до невідомого, створення майбутнього шляхом монтажу віри, відомих фактів, надій, мріянь, небезпек і можливостей. Тобто це здатність описати те, якими ти бачиш свою церкву, своє служіння через певний проміжок часу, і розумієш кроки, які потрібно зробити, щоб цього досягти. Наприклад, наше братерство розпочало проект «Чотириста церков за п'ять років» у 2016 році. До цього часу вже було відкрито близько 200 нових церков, тому що сформувалося бачення, з'явилася мотивація, стали залучатися ресурси. І коли є бачення, проект, часові рамки, тоді люди працюють на конкретний результат. Але коли ти у 2016 році відкривав людям своє бачення, то вони з подивом дивилися на тебе й не вірили в можливість реалізувати цей проект, ще й казали, що ти надто багато на себе береш. Знайдуться й такі, які скажуть: «А чого так мало?»

Бачення описує широкі, активні стратегічні наміри, чітку картину майбутнього. Це розширення доручення. Коли Бог каже: «Йдіть по цілому світу» — то це глобальне бачення для кожного з нас, яке ми повинні реалізовувати там, де служимо. Це мрія, заповітне бажання, яке також передбачає й технічний шлях для його досягнення чи реалізації. Це спроможність дати відповідь на питання, де ми бачимо себе через п'ять, десять, п'ятнадцять років, як Бог продовжить життя, і що потрібно зробити для того, щоб ми опинилися там, де мріємо. Отже, бачення — це наша мета та методологія її досягнення.

ЧОМУ ВАЖЛИВО МАТИ БАЧЕННЯ?

Якщо тепер запропонувати молодим людям посадити картоплю, багато з них скажуть, що це не рентабельно. Зовсім юні, яким взагалі лінь працювати, запитають: «А нащо?» Старші ж, які не уявляють себе без роботи, скажуть: «А як же ж так, щоб не посадити картоплі. Що ж тоді робити?» Щось таке можемо бачити як у житті, так і в служінні. Але якщо сісти й прорахувати, для чого це робити, то могли б оптимізувати зусилля людей, врахувавши ресурси й можливості, сформувати ціль, бачення.

Сила бачення в тому, що воно найкращий мотиватор, воно рухає вперед. Багато людей живуть минулим, згадують, як добре їм колись було. Але треба не ностальгувати за минулим, а ставити собі питання: «Що буде далі?» Не можна жити заради минулого, а заради кращого майбутнього. Воно впливає на наші рішення.

Хочу зазначити, що бачення буде ефективним тоді, коли в його центрі — люди, а не проекти. Ми не можемо жити заради проектів. Ми живемо й служимо заради людей. Тому результатом того, що ми робимо, повинна стати людина, яка б зрештою прийшла до Господа. Жодне наше служіння не може бути ціллю. Воно має стати інструментом для спасіння людей. І це ми повинні враховувати, формуючи своє бачення.

Олександр САВЧУК

роздуми

«ДАВАЙТЕ ЗУСТРІНЕМОСЯ В НЕДІЛЮ...»

Світ соцмереж — цікавий та парадоксальний. Там можна натрапити на що завгодно: на спокуси та непотріб і натхнення та підбадьорення. Та, власне, він нічим особливим не відрізняється від звичайного світу — там усе так само...

Так от, зайшовши в черговий раз у фейсбук —і натрапив на одну коротку цитату. Взагалі то цитати у фейсбуці — це окрема тема. Останнім часом вони стали надто популярними. Є цікаві та серйозні, є просто смішні та абсурдні. Є власного виробництва, є висловлювання відомих людей. Є правдиві, є фейкові. А є особливий тип, популярний серед певного кола християн — фрази духовно-біблійного змісту з яскравим пафосним змістом. Загалом, вони правильні, але... здаються якимись штучними та надто абстрактними. Або навіть суперечливими. Ні-ні, я не проти такого вираження почуттів, але бувають любителі лозунгів-цитат, які тільки ними й живуть і в яких уся стрічка забита ними. І деколи вони можуть формувати у нас неправильне уявлення про духовні речі.

А тепер про саму цитату. Вона була розміщена в суботу й звучала так: «Давайте зустрінемося в неділю. Бог». Коротко. Гарно. Влучно. Мотиваційно. От тільки... чи правильно?

Я не втримався і написав коротку замітку, у якій не погодився зі згаданою фразою. Чому?

Та тому, що вона може нав'язати нам хибну думку про спілкування з Богом. Навіть у проповідях ми можемо почути заклики частіше та регулярніше відвідувати зібрання, бо на них, мовляв, ми зустрічаємося з Богом. Але це неправильна мотивація. Бо коли ми говоримо про зустріч із Богом, то, згідно з євангельським вченням під цією фразою розуміємо прихід до Бога грішної людини з покаянням та вірою в Ісуса Христа як Сина Божого. Зустрітися з Богом — це неповторна та єдина мить у житті людини, після якої вона входить у Божу сім'ю та в Божу присутність. З того часу християнин постійно перебуває з Богом, живе з Ним та Ним. Відтоді він не лише на богослужіннях зустрічається з Богом — ці зустрічі повинні бути щоденними, щогодинними, щохвилинними. Прокинувся зранку — молитовна мить зустрічі з Творцем. Снідаєш — дякуєш Богові за їжу та новий день. Виходиш з дому на роботу — знову звертаєшся до Нього за благословенням... І так цілий день, цілий тиждень.

Звичайно, земна суєта не завжди дає нам можливість насолоджуватися Божою присутністю. Ми відволікаємося на працю, земні турботи, на спілкування та зустрічі з іншими людьми. Але відчуття Божої присутності не має покидати нас і тоді. Ми повинні постійно пам'ятати, що Він поряд, Він із нами, і ми можемо будь-якої миті звернутися до Нього. Наш день має бути наповнений сотнями короткочасних зустрічей із нашим Спасителем. Це як наша сім'я — ми можемо займатися різними справами, бути в різних місцях, але пам'ятати один про одного, відчувати єдність один з одним. І при нагоді — заговорити, поспілкуватися або, дякуючи сучасному прогресу, зателефонувати.

Але згадану фразу я вважаю неправильною при умові, коли церковні богослужіння сприймаються як мало не єдине місце зустрічей із Богом. Бо можна подивитися на цю фразу й з іншого боку. За аналогією з сім'єю, у якій ми відчуваємо постійну присутність один одного й маємо можливість постійно спілкуватися, ми можемо сказати, що Бог має право нас, членів Його родини, запрошувати на особливі зустрічі. Так, як час від часу ми це робимо в нашому земному житті. Коли чоловік може сказати дружині: «А давай-но сьогодні зустрінемося у кав'ярні, посидимо разом». Коли дружина попросить: «Давай прогуляємось увечері біля річки». Коли дзвонимо до друзів, з якими постійно спілкуємося: «Приїдьте завтра до нас на вечерю, піцу замовимо, посидимо, побалакаємо...»

Так, у нашому житті бувають неповторні зустрічі, коли ми, забуваючи про наші щоденні турботи, зосереджуємося на простому, невимушеному спілкуванні з дорогими та близькими людьми. Навіть тоді, коли часто з ними бачимося. Вважаю, що Бог також вартий того, щоб серед земної суєти ми знаходили час та можливість для особливих зустрічей із Ним. Це можуть бути щоденні особисті зустрічі для молитов. Це час, проведений у читанні Слова Божого. І це — наші богослужіння в домі Божому, де ми у святковій атмосфері разом із братами та сестрами за вірою зустрічаємося з Творцем. Але вони не мають стати замінником нашого постійного перебування в Богові та нашого постійного спілкування з Ним.

Так що шукайте зустрічей із Богом постійно, спілкуйтеся з Ним щодня, відчувайте Його присутність щохвилинно. Але коли отримаєте особливе запрошення: «Давай зустрінемося в неділю (чи в будь-який інший день). Бог» — відгукніться, вас чекатимуть неповторні миті спілкування з Господом.

Юрій ВАВРИНЮК

КРОСВОРД

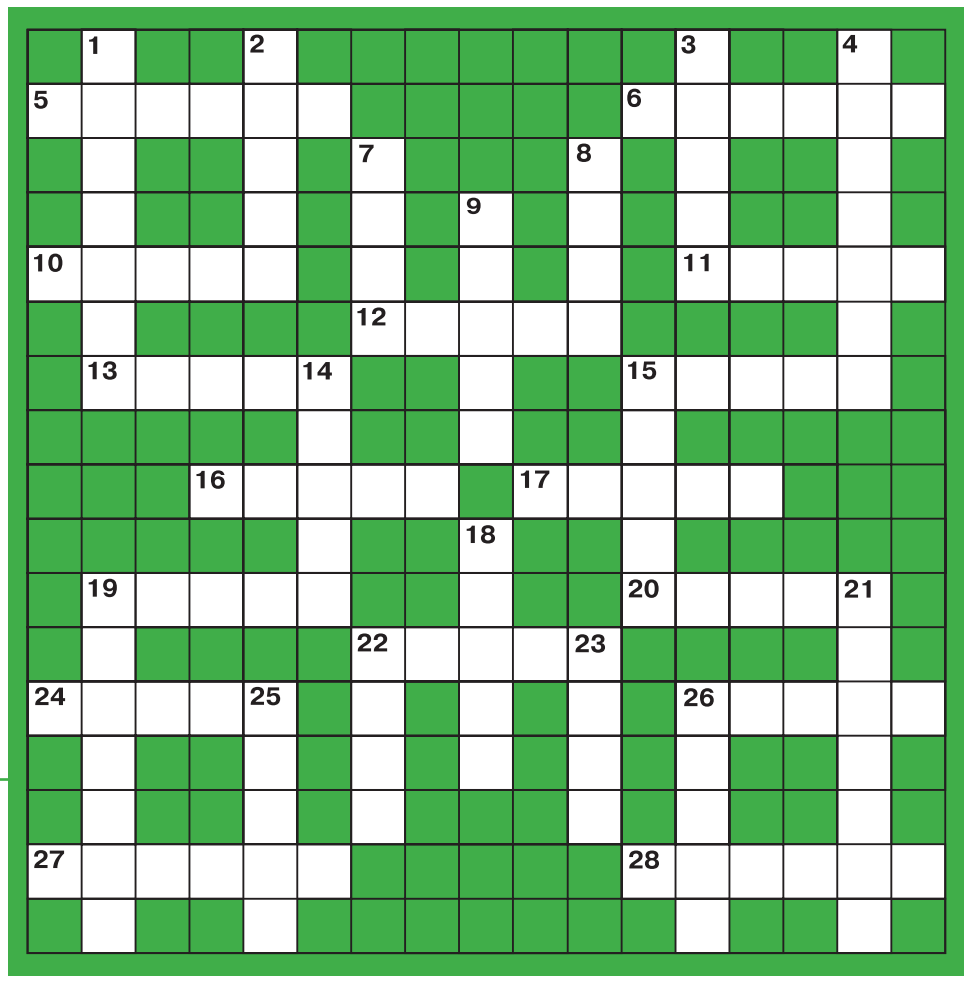

По вертикалі:

1. Місто, де проживала Ноомі з сім'єю. **2.** Місцевість, над якою мав владу Квіриній. **3.** Місто біля Рами, резиденція Самуїла. **4.** Брат Іссахара. **7.** Малий пророк. **8.** Місто, в яке прибув Лот, втікаючи із Содому. **9.** Старша дочка Целофхада. **14.** Диякон єрусалимської церкви. **15.** Повстав проти Мойсея. **18.** Син Ціпорів, цар Моавський. **19.** Одне з п'яти головних міст филистимлян. **21.** Посланий, вісник. **22.** Перший цар Ізраїлю. **23.** Слово, написане на стіні кистю руки. **25.** Місто (Єг. 15:22). **26.** Син Ілія.

По горизонталі:

5. Професія Левія-Матвія. **6.** Дідусь Авесалома по матері. **10.** Дочка Йова. **11.** Професія Йосипа, батька Ісуса. **12.** Там була криниця Якова. **13.** Місто, в яке Павло прикликав пресвітерів з Ефесу. **15.** Филистимський бог, храм якого стояв в Азоті. **16.** Він приніс Давиду воду. **17.** Кара Божа над землею. **19.** Син Давида. **20.** Дочка Ламеха. **22.** Місце, де хрестив Іван Хреститель. **24.** Його заняттям було робити намети. **26.** Один із чотирьох судів Бога. **27.** Її не видно в чужому оці. **28.** Місто, де народився Єремія.

Відповіді на кросворд, розміщений у №6-7 (червень-липень) 2019р.

По вертикалі: 1.Ківра. 2.Навал. 3.Дамаск. 4.Авігу. 6.Наємії. 9.Радість. 10.Сопілка. 11.Меа. 15.Амалик. 16.Тертил. 18.Сонце. 20.Натан. 21.Йовав.

По горизонталі: 3.Дотаїн. 5.Салмон. 7.Авігаїл. 8.Естер. 10.Сенір. 12.Йосія. 13.Нер. 14.Німра. 17.Амінь. 19.Ароер. 20.Назорей. 22.Каштан. 23.Кармел.

Газета друкується на добровільні пожертви і розповсюджується безкоштовно
Пожертви на газету надсилайте: Релігійна організація «Християнська місія «Голос надії»
р/р № 26004055523822
в Приватбанку м. Луцька
МФО № 303440, код 13359754
або на адресу місії поштовим переказом з поміткою: **«На газету»**
Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються
Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються
При передруку матеріалів посилання на газету
«ГОЛОС НАДІЇ» **обов'язкове**

Виходить щомісяця

Засновники: місія «ГОЛОС НАДІЇ»,
обласна Пресвітерська рада церков ХВЄП Волині.
Тираж: 9000 примірників
Реєстраційний номер: ВЛ 030 від 10 березня 1994 р.
Редактор: Юрій ТРОЦЬ
Адреса: вул. Вороніхіна, 14а, м. Луцьк, Україна, 43020
Телефон: 0332-78-80-82; 0332-25-44-06 / Факс: 0332-78-97-98
E-mail: golosnadiyi@gmail.com
Skype: golos_nadiyi
www.voice.org.ua

Віддруковано: видавництво «А-Прінт», м.Тернопіль, тел.(0352)-52-27-37, http://a-print.com.ua
Замовлення № 1028